

Transcript podcast 'de Schrijfopdracht'

Bonusaflevering: Desta Matla

Voice-over: Dit is een podcast van Wintertuin.

Dennis Gaens: Dit is een bonusaflevering van de Schrijfopdracht, de podcast waarin ik, Dennis Gaens, praat met schrijvers over de belangrijkste les die zij hebben geleerd tijdens het schrijven.

In de vorige aflevering sprak ik met Babeth Fonchie Fotchind en zoals altijd sloten we de aflevering af met een schrijfopdracht van de hand van de gast, Babeth dus. Maker Desta Matla voerde deze opdracht uit en presenteerde die op het Wintertuinfestival 2023. Daar ga je nu naar luisteren. Veel plezier.

Desta Matla: Allereerst, bedankt Babeth voor deze schrijfopdracht. En de schrijfopdracht was: schrijf een alternatief begin of eind voor een relatie. Dit is het stuk dat ik heb geschreven.

Kleiwerk

Stel dat ik ons mag kleien. Jou, en mij. En alles wat om ons heen gebeurt. Ik kies de allerbeste klei en maak deze precies goed klaar. Niet te nat, want dan glibbert het te veel. Niet te droog, want dan barsten we te snel. Ik rol het begin van ons tussen mijn handpalmen. Twee grote bollen voor ons lichaam, twee kleinere bolletjes voor onze hoofden. Ik rol dunne slangen voor onze armen en benen.

De boom die pal in het midden van onze ontmoeting stond, maak ik ook. Met mijn nagels trek ik lijnen, ogen in de nerven van de stam. Zodat ze precies in de gaten kunnen houden wat zich onder de takken afspeelt. De lichtjes die ik erin klei, zullen vanzelf gaan branden.

Ik vorm het geheel om, tot de juiste situatie waarin wij elkaar voor het allereerst zullen zien. Zonder genade laat ik de details verwateren en snij alleen het allerbelangrijkste uit. Ik wil het gewicht ervan voelen.

Het vormt zich gewillig naar de bewegingen waarin ik het duw, rol, kneed. Ik gebruik het om vast te leggen, zodat we ons er daarna los van kunnen maken. Nieuwe stukken aanzetten, waarvan we de lijnen voorzichtig en zorgvuldig wegpoetsen met water.

Ik kneed je, tot je de gestalte aanneemt die ik zal leren kennen. Soms te dun, uitgehold, breekbaar. Op andere plekken aangezet, zodat het lijkt alsof je van steen bent en nooit zal breken. Zolang ik ons niet aan de lucht laat drogen, kan ik nog dingen aan je wijzigen.

Ik klei je boven alle anderen uit, zodat je mij ziet. Een eerste blik, een kleine, gekleide glimlach. Mijn vingerafdrukken laat ik op je achter als kleine kuiltjes. Veeg ze uit als je iets ronder moet. Gebruik water om onze huid uit te smeren.

Ik klei ons dicht bij elkaar, steeds een stukje dicht bij elkaar. Ik vorm met mijn vingers een hand, een arm, een neus. Jouw hand, mijn arm, onze neus.

Ik klei ons samen zodat jij precies zal zijn zoals je nu bent, en ik precies in het kuiltje van je wang pas.

Dank jullie wel.

[applaus]

Voice-over: Dit was een podcast van Wintertuin, aangesloten bij De Nieuwe Oost. Volg ons via jouw favoriete podcastapp voor meer podcasts over verhalen, literatuur en schrijven. Tot de volgende keer!